

Проповед 203

Сватбата

Прочит: Матей 22, 1 - 14

Скъпи братя и сестри,

Ходили ли сте на сватба? Кога за последен път са ви канили? Как се чувствахте, когато получихте поканата? Донесе ли ви радост това събитие или се чувствахте задължени да отидете? Сватбата е едно радостно събитие. Човек отива на сватба, за да стане свидетел на решението на двама млади да живеят живота си заедно и да сподели радостта от създаването на едно ново семейство. Такова трябва да е чувството и такава трябва да е мястото ни. Поради новите икономически условия обаче, понякога ни се иска никой да не ни кани никъде. Всяко такова събитие е свързано с много разходи, които често претоварват семейния бюджет. Трябва да се облечем по подходящ начин, да изберем подходящия подарък и да отделим време, за да отидем на сватбата, на която сме поканени. В днешно време много хора, особено ако не са много близки на младоженците, избират да отклонят учтиво поканата им. Една българска мъдрост казва, че сватба и погребение стават с хора – без хора не би било възможно да се осъществи нито едно от тези събития, или поне не в смисъла, който е заложен в тях. Напомням това, което казах по-рано – хората, които са поканени на сватбата, са свидетели на обещанието на новото семейство. Много хора дори не осъзнават колко важно е да уважиш поканата на женещите се – това е уважение и отговорност. Поради възрастта, в която се намираме с моята съпруга, на нас ни се налага сравнително често да присъстваме на сватби и можем лесно да видим реалността на това събитие. Много хора не осъзнават, че сватбата е далеч повече от това да се съберем, за да се наядем и да се напием. Тя е отговорност и привилегия. Такава е и сватбата, която Евангелието ни описва в текста, който чухме преди малко. Тук също ни се говори за покана и отговорност, за отказ и разочарование, за любов и отхвърляне. Ще се опитаме да вникнем в това, което ни се разказва там.

1. Сватбата в древността. Исус използва в своя разказ мотиви, които познаваме – сватба, ангажираност, ниви, търговия. Това са неща, които не са ни чужди. И в общи линии обстановката ни е ясна. Въпреки това е необходимо да изясним някои особености на сватбите в древността. Поканата за сватбата ставала в две части: първо гостите са били канени да се пригответ за сватба, а след това са били призовавани втори път, като е била обявявана точната дата. От гостите е било очаквано да се подготвят така, че когато дойдела втората покана с точната дата, да са готови без голямо забавяне да тръгнат на път. Подготовката била важна, особено що се отнася до облеклото на гостите. Изискванията са били много по-големи от тези, които ние познаваме, точно определени и гостите е трябвало да ги изпълнят. Идването с неподходящо облекло се е считало за голяма обида. В еврейската литература има също един такъв пример, който ни разказва за един цар, който е възмутен от облеклото на своите гости. Пътуването е било много по-дълго, налагало се да се отиде с кола, теглена от животинска тяга, или пеш, доста натоварващо за хората. Отсъствието от дома е било доста по-дълго, което е създавало условия за злоупотреби с имота. Другите притчи на Исус показват този нюанс. Една

друга разлика с днешните сватби е, че днес сватбата е празник преди всичко на двама човека, а не на семействата. Семействата също присъстват, но те са само важни гости. В древността празникът е бил не толкова на младоженците, колкото на целите семейства. За да кажем всичко с няколко думи, сватбата в древността е изглеждала много по-различно от нашите сватби днес. Представлявала е много по-голям ангажимент, изисквала е много по-сериозна подготовка, била е свързана с жертване на много повече време, а и с поемането на някои рискове.

2. Благовестието като празник. В тази притча Исус сравнява Бога с един цар, който кани хората на сватба. На пръв поглед можем да се запитаме какво общо имат Благата вест и Небесното царство със сватба. Важно е да осъзнаем, че сватбата няма нищо общо с ежедневната битка за оцеляване, не е празник на ежедневието, не отразява моментното състояние на нещата. Това празник на изобилието. На сватбата всичко е по много. На това събитие всички се радват на изобилие. Един известен психолог описва празниците като белег на религиите. Празниците са нещо, което ни показва как ще бъде в небето. И наистина, на празниците ние се радваме на изобилие, има радост и щастие, нещо, на което ще можем да се наслаждаваме и на небето. Сватбата е празник на празниците. Причината е, че двама души се свързват, за да се обичат, да се доверяват един на друг, да живеят заедно с поглед към вечността. И тук вече идва най-важното – на този празник на празниците Бог кани всички хора. Кани ни да бъдем Негови гости, да сме с Него и да празнуваме за цяла вечност. Кани ни там, където няма да има болка и скръб, където няма да има страдание, там, където ще имаме радост и веселие и ще сме завинаги в Божието присъствие.

3. Как реагират хората на поканата? Реакцията на хората в тази притча е най-малкото изненадваща. Постарах се да опиша възможно по-обширно сватбата, за да се опитаме поне в малка степен да разберем разочарованието на канещия. **“Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата”** Очевидно е, че преди тази покана е имало друга и сега е оставало гостите само да тръгнат, за да се съберат. Реакцията обаче е шокираща: **“но те не искаха да дойдат”**. Фрапиращото в случая е, че не само един от поканените не искаше да дойде, а всички. Когато ние се женехме и при нас имаше хора, които отказаха да дойдат. И колкото и да не искаме да си го признаем, имаме разочарование. Помислете си за моментите, в които на вашата покана не са отвърщали хора и същевременно помислете за това, че на описаната от Исус сватба отказва не само един, а всички гости до един. Четейки тези редове си мисля колко ли голямо трябва да е разочарованието на Канещия от това, което се случва. Постъпката Му обаче не отговаря на разочарованието. Той кани отново: **“Пак изпрати други слуги, като им каза: Кажете на поканените: Ето приготвих обяда си; телетата ми и угоените животни са заклани и всичко е готово: елате на сватба.”** Това второ напомняне ни показва колко голяма е Божията милост. Бог пренебрегва Своята обида от неуважението, нещо с което ние например трудно се справяме, и иска все пак да покани своите гости. Хората от този свят често, да не кажа никога, не разбират милостта на Бога. - **“Но те пренебрегнаха поканата и си отидоха всеки по своя път: един на своята нива, друг на търговията си, а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскърбиха и убиха.”** Бог дава всичко, което трябва, даже и повече, отколкото е необходимо, за да се спасят хората. Божията милост е по-голяма от нашите разбирания, но ние, хората, отхвърляме голямата Божия милост, за да се занимаваме с малки и несъществени неща. Нещо повече, ние не само пренебрегваме поканата, но и искаме да изгоним Бога от живота си. Това често характеризира живота, който живеем – пренебрегваме поканата за празника на живота ни, за най-голямото събитие, на което сме били канени някога. Това ни държание ни осъжда.

4. Присъдата. **“И царят се разгневи, изпрати войските си и погуби онези убийци, и изгори града им.”** Исус съвсем ясно пророкува за унищожението на Ерусалим. След разпъването на Исус, около 70-та година след Христа, Ерусалим е унищожен, хората са разпръснати и градът е изгорен. Исус насочва посланието си към народа на Израел, който Го отхвърля, но това е едно напомняне и за всички нас. Бог е милостив, милостта му е голяма, но Той никога не хвърля бисерите си на свинете. Когато ние, хората, се държим толкова безотговорно, Той ни обръща гръб. Внимавайте да не отхвърлите Бога, както тези хора от притчата го направиха, и да пропуснете поканата и празника на живота си.

5. Другите поканени. Историята, която Исус разказва, обаче не свършва със справедливото наказание. **“Тогава каза на слугите си: Сватбата е готова, но поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото хора намерите, поканете ги на сватба.”** Вторият избор може да се опише само с две думи – няма избор. Колкото и абсурдно да звучи, при втория избор на гости царят няма избор. Затова и слугите му събират хора от кол и въже – тези които намерят по улиците. **“И така онези хора излязоха по пътищата, събраха всички, които намериха – зли и добри; и сватбата се напълни с гости.”** Сватбата се напълва с гости. Това е, което Царят иска – Той иска сватбата да е пълна с хора. И вече е ясно – Той няма избор, кани тези, които са останали. Струва си за малко да се спрем на този факт. Бог кани "достойните" и те отказват, кани тези, които намира по кръстовищата, и те идват. На пръв поглед тези думи не засягат нас, защото са насочени към Израел. Това е, което Исус направи – Той покани народа на Израел, но те не поискаха да Го следват. Той предложи спасението на хората, които Бог беше избрал, но те не пожелаха. Тогава Бог избра да го предложи на езичниците и те приеха. Тези, които за народа на Израел бяха измет, езичници, отхвърлени далеч от Божията милост, приеха Спасението и станаха част от Божието царство. Това е, което виждаме на пръв поглед. Аз обаче се чувствам лично предизвикан от тази история. Ние, хората от България, или да кажем по общо от Европа, се чувстваме малко или много като народа на Израел – гледаме света от величавите си повече от 1000 години християнска история, смятаме, че ние сме тези, които дават мярката и мащаба в света на християнството. Обаче от обикалянето си по Европа и света установих едно – вече не сме. Ние сме се превърнали в такива горделивци, като хората, които отказаха да отидат на сватбата. Затова и, сигурен съм, много повече хора от нациите, които ние не считаме за християнски, ще дойдат и ще влязат в сватбата на Царя, а ние ще сме отвън. И сега Исус Христос кани и ни вика: **“Елате при Мене всички вие, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя.”** Погледнете хората около вас и ще установите много бързо колко малко хора отговарят на поканата на Царя, колко много пренебрегват Спасението. Ние живеем в страна и свят, който е препълнен със заети хора. Всеки има своята си работа и задължения и не иска да види какво Исус Христос е направил за него. Пропускат реалността на Спасението, пропускат, че Исус Христос, Божият син, е умрял на кръста за греховете на всеки един човек, примирил ни е с Бога и ни е дал шанса да започнем на чисто. Не е достатъчно да го знаеш, не е достатъчно да го осъзнаваш, необходимо е да го приемеш и да промениш живота си. Осъзнайте се, ние сме поканени на сватбата на Царя, ние сме поканени да сме част от Неговото царство. Не може да има нещо, което да е по-важно от това. Затова откъснете се от заетото си ежедневие, престанете да се концентрирате върху многото “важни” неща. Единственото, върху което трябва да се концентрираме, е поканата на Царя, поканата на Исус да сме заедно с Него. Всичките важни неща, които правим, са за този свят. Нека с вършенето на нещата от този свят да не пропускаме най-важното –

спасението и вечния живот. Погледнете към Исус и се хванете за Него – няма никой и нищо по-важно от Него.

5. Човекът без сватбена дреха. В разгара на сватбата изведнъж бе установено, че един от гостите няма сватбена дреха. Какво означава това? Има много разсъждения за това как този човек се е промъкнал и присъства на сватбата. Това обаче въобще не е важно. Важен е фактът, че той беше вътре и нямаше сватбарска дреха. **“А царят като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не беше облечен в сватбарска дреха. И му каза: Приятелю, ти как си влязъл тука без да имаш сватбарска дреха? А той мълчеше.”** Какво означава да имаш сватбарска дреха. Всичко друго е маловажно – нито как се е промъкнал, нито защо. Важно е да знаем – дори да се промъкне някой, ако няма сватбарска дреха, е обречен. Всъщност не е толкова трудно да установим коя е сватбената дреха. Това е праведността, която получаваме чрез Исус Христос. Ние сме оправдани и новородени, получаваме правото да съблечем стария и да облечем новия човек. Обличането на новия човек, събличането на мръсната дреха на греха и обличането на праведността благодарение на Исус Христос ни прави достойни да сме участници на сватбата. Не това, което сме, не нашите достойнства, не добротата ни, само жертвата на Исус Христос на кръста ни дава правото да сме там. На тази сватба, в Небесното царство няма да има достойни хора, ще има само такива, които са станали достойни чрез делото на Исус. Божията милост ни дава правото да се наредим сред Неговите гости. Важно е да запомним този момент. Когато отидем при Бога, ще има съд и тогава ще има разделение на хората. Бог ще вземе своите, а другите ще бъдат изхвърлени отвън: **“Тогава царят каза на служителите си: Вържете му краката и ръцете и го хвърлете в тъмнината отвън, там ще бъде плач и скърцане със зъби.”** Това е начинът, по който хората ще бъдат разделяни. Исус иска да подчертае колко важно е да е сме вътре, да сме готови, да сме част от сватбата. Ако още не сте взели решението си за Бога, направете го сега. Утре може да е много късно. Бог идва. Бъдете готови, ако не го направите може да се окажете отвън.

7. Призвани и избрани. Исус завършва с думите: **“Защото, мнозина са поканени, а малцина са избрани.”** За да не става объркване, само искам да уточня, че изборът не зависи от прищевките на Бога, а от нашите собствени. Бог призовава всеки един човек и иска всички хора да се спасят. Ние обаче сме твърде заети. Всеки е призован да се върне при Бога и ако се върнем при Него, покаем се от греховете си и се облечем в дрехата на праведността, която жертвата на Исус е приготвила, ще станем част от Неговото царство. Пожелавам това на всички нас, за да бъдем във вечната радост. Амин.